

[K. Axel Nielsen.]

blankofuldmagt til at indgå lejemål med bindende virkning for staten, efter forhandling med Rasmussen & Schiøtz først i skrivelse af 27. juni 1968 havde afgivet en såkaldt principiel accept på et lejemål på knap 3 mill. kr. årlig for et kontorhus, der endnu ikke var bygget, men skulle være på knap 11.000 m², og som skulle opføres i Birkerød og stå færdigt 1. september 1969, alt dog med forbehold af finansudvalgets godkendelse. Det anføres udtrykkelig i skrivelserne, at forbeholdet gælder hele skrivelserne af 27. juni.

Da firmaet den 28. juni telefonisk beklagede sig over forbeholdet, satte kontorchef Smith sig i forbindelse med departementschef Erik Ib Schmidt, som for øvrigt drøftede sagen med finansministeren. På det tidspunkt var nemlig boligministeren og departementschefen i boligministeriet bortrejst. Resultatet af disse telefonkonferencer blev, at kontorchef Smith sendte en ny skrivelse til Rasmussen & Schiøtz af 28. juni, hvori det hedder — det er beretningen side 80-81, og jeg vil gerne citere skrivelserne—:

„I forbindelse med skrivelse herfra af 27. juni 1968 samt under henvisning til de samme dag stedfundne forhandlinger om udlejning til staten af et ca. 10.000 m² stort kontorhus i Birkerød, fortrinsvis til brug for kildeskattedirektoratet, accepterer boligministeriet herved endeligt det tilbudte lejemål.“

Og videre hedder det i samme skrivelse senere:

„Man skal endelig efter forhandling med finansministeriet bekræfte, at selskabet pr. 15. august 1968 som et a conto beløb vedrørende de i selskabets tilbud forudsatte forudbetalinger m. v. vil få anvist et beløb på 4.125.000 kr., idet endelig regulering af beløbet forudsættes foretaget i forbindelse med indflytningen den 1. september 1969. Foranstående tilsagn om forudbetaling“

— men altså også kun herom —

„afgives under forbehold af finansudvalgets tilslutning.“

Skrivelsen af 28. juni med den endelige accept får boligministeren altså kendskab til den 6. august. Han drøfter den med finansministeren, og de bliver enige om, at denne skrivelse ikke er bindende for staten.

Det fremgår ikke af beretningen, om de to ministre har drøftet, om ikke det var en idé at sende et brev til finansudvalget med orientering om de to breve til Rasmussen & Schiøtz af henholdsvis 27. og 28. juni. Som boligministeren forklarer, var det jo hans umiddelbare fornemmelse, at skrivelserne af 28. juni var videregående end den bevillingsansøgning, der var sendt, og som ministeren vidste skulle til behandling i finansudvalget den 13. august. Han havde altså konstateret en urigtighed eller i hvert fald en mangel i bevillingsansøgningen.

Ministeren valgte at forblive passiv. Ubegribeligt.

Endnu mere ubegribeligt må det forekomme, at boligministeren, der jo ikke mente, at den endelige accept af 28. juni var bindende for staten, men som dog måtte vide, at firmaet Rasmussen & Schiøtz lagde afgørende vægt på denne endelige accept, ikke foretog sig noget for at rive firmaet Rasmussen & Schiøtz ud af den vildfarelse, som det efter ministerens opfattelse befandt sig i. Ministeren vidste, at tiden var knap til så stort et byggeri, og at firmaet derfor pumpeede betydelige beløb hver eneste dag ud i dette byggeri. Da boligministeren blev spurgt, hvorfor han ikke underrettede Rasmussen & Schiøtz om sin opfattelse, svarede han — se beretningen side 105 — at firmaet jo arbejdede på egen risiko.

Uden i øvrigt at ville beskæftige mig med boligministerens forhold til finansudvalget — det vil hr. Lysholt Hansen senere gøre nærmere rede for — må jeg gøre opmærksom på det alvorlige forhold, at boligministeren ikke i redegørelsen af 19. august 1968 gør opmærksom på, at en nægtelse af bevillingsansøgning om et lejemål med Rasmussen & Schiøtz vil medføre et betydeligt erstatningskrav. Det havde han fået underretning om, fordi han havde haft besøg af departementschef Skalts og kontorchef Smith, som oplyste, at de havde drøftet sagen med kammerradvokatens repræsentant, som var tvivlende, men dog nok nærmest hældede til den anskuelse, at der var et erstatningskrav, med viden om, at der havde været forhandlinger med Rasmussen & Schiøtz, hvori de brugte udtrykket: der sker frygtelige ting, hvis ikke denne sag går i orden. Tværtimod nævnes